

Dinu
FLĂMÂND

Opera poetică
Text ne varietur

I

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

www.cartier.md

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22

Colecția *Poesis* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Marina Fusa

Tehnoredactare: Marina Fusa

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Bons Offices (nr. 303)

Dinu Flămând

OPERA POETICĂ I

Ediția I, noiembrie 2007.

© Editura Cartier, 2007, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în noiembrie 2007 la Editura Cartier.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Ediție realizată cu sprijinul Bibliotecii Județene din Bistrița.

Mulțumiri prietenești din partea autorului adresate lui Guy Tyrel de Poix.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Flămând, Dinu

Opera poetică : [în 2 vol.] / Dinu Flămând; cop. : Vitalie Coroban, – Ch. : Cartier, 2007 (Bons Offices).

– ISBN 978-9975-79-439-8

Vol. 1. – 2007. – 216 p. – ISBN 978-9975-79-440-4 : 300 ex.

CZU 821.135.1-1

F 63

APEIRON
(1971)

CEAȚĂ

Cu mari vărsări de frunze ne vărsăm,
orașul urcă-n ceață prin ecluze,
din zi in zi iubitei cuvenite
nervuri de frunze-i tremură pe buze.

De ziua morților e târg de flori,
ceața, ca măduva de lumânare,
se-ngrașă printre ierburi cenușii
supuse în cununi la sărbătoare.

Apoi o vreme nu mai vine nimeni
cu sentimente lung bătute-n dungă,
iar dintre-atâția morți și-atâția vii
doar ceremoniale întristări, pe vreme lungă.

Din lampadare goale cresc licheni,
ceață cleioasă, poduri deșelate,
măturători lucioși trag la edec
străzile neumbrate din cetate.
Până la linia de mușgai
stau să plesnească străzile casante
trase-n timpane palide, de crai;

la ceas sfielnic, către ziuă
când nu găsești la nimeni o țigară
iar gustul dragostei se înăsprește
cu iritări de nicotină-amară.

Din turnul focului cad paznici morți,
cloșarii tenebroși trag din sănețe –
dacă ar arde ceața peste noi
trâmbe de fum s-ar ridica în piețe
din toate cărțile de chin nescrise.

După o goană spână de o noapte
deasupra noastră lupii stau pe dealuri,
gâfâie ceața-n cerul gurii și se lasă caldă.

BĂIATUL CU SALAMANDRA

Când ierburile fierb către albastru
ies salamandre timpurii;
ești bun
căci zeul ierbii ți se urcă-n palmă
și-n gușa lui simți cum se zbate viața.

C-o salamandră înverzești cetatea
și fierul se amestecă din ochi în sânge,
mai limpede să poți vedea prin sânge
întoarcerea privirii dinspre moarte.

Sosești împodobit cu salamandre
și ții reptila verde lângă buze,
atât de mult, că respirați spasmodic
parcă izbînd cu valuri verzi de sânge.

Iar pielea are gust de clorofilă
cum îi adulmecii mersul
și-i destul
c-o salamandră-n palmă să privești
întreaga viață ce ți se întîmplă...

Pe negândite cum te-ntorci deodată
spre cel ce tace.

ÎNSTRĂINARE FAMILIARĂ

O, seara mâinile devin gălbui,
stau între vânturi ușile aprinse,
pe ude treci perdele lungi se
scutură.

Negre oglinzi ce nu te mai arată
alcătuesc prilejuri de-ntuneric,
în păianjeni
fire fosforice se-nveninează.
Tot mai nesigur între lucruri reci,
perdelele se-ntind libidinoase,
tot ce atingi e o înstrăinare
acoperindu-te cu gesturi rare.

Un frăgar
cu dude negre luminează casa,
o stare ca de pândă prin unghere –
parcă o limbă linge sare-n geam...

O, seara
când lucrurile toate te cunosc
e prea departe sufletul. Și-n lampă
pui flori de crin s-adoarmă în petrol.

Așa cum sufletul...

LUMINĂ FULGUIND

Pe întuneric plante albe urcă
până la marea teamă de-a atinge,
gestul se descompune rar
în fire
ca o neliniște printre cristale.

Pe întuneric – plante reci,
tăcerea stă pe ziduri, ca lichenii,
tot mai aproape ochii tăi foșnesc
până se umple palma mea cu gene.

Cum stăm în întunericul acesta
pupilele deschise ni-s spre moarte,
atât de mari... pupilele spre moarte,
încât se-ating prin beznă sferile!

Sunt ochii tăi doar negru peste negru
în care negru se rotește-un iris,
atât de mari pupilele le bănuie
– drum până-n moarte de-o suflare –
prin craterul pupilei tale
vin fulguind, o fulgurare...

De s-ar trezi lumina în adânc
ochii tăi mari s-ar veșteji.
Prea mari sunt ochii tăi acum
deschiși
așa deodată, peste ani,
să vezi cu-ntreaga viață mai devreme.

DUH NEUCIS

Acum sunt mai bun –
trupul ucis încălzește o iarbă adâncă,
caută-ți loc răcoros pentru tâmple
în palmele mele scobite.
Sunt bun.

Sânge de miel se scurge-n țărână
ca un apus peste ape,
umbra mielului geamăn crește din sânge
în umbra palmei venind să se-adape.

Limpede duhul se zvântă,
mâinile tremură tot mai sus,
undeva e un foc nevăzut
cu lujeri albi care cântă.

Flori de măceș nu mi-am pus,
mâinile nu le spăl în amiază,
fără dovadă caut spre duh
când peste moarte se-nrouează.

Aici, cu mâinile mai ușoare,
spune-mi ce simți zvâcnind
lângă tâmpile tale?